

Sygn. akt VI U 3002/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: V. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 października 2014 r., znak: (...) I

w sprawie: V. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonej V. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia (...)

II zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

III stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. Akt VIU 3002/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. po rozpatrzeniu wniosku V. B. z dnia 27 sierpnia 2014 roku odmówił przyznania wnioskodawczyni, ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 września 2014 roku. Organ rentowy wskazując na przepisy artykułu 57-go i 61-go Ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powołał się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 13 października 2014 roku, którym to orzeczeniem ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy. Odwołanie od tej decyzji wniósł w imieniu ubezpieczonej jej pełnomocnik procesowy domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 sierpnia 2015 roku. W odwołaniu zarzucono naruszenie paragrafu 4-go ustępu 1-go, w związku z paragrafem 10-ym ustępem 3-im Rozporządzenia Ministra Poli..., Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2014 roku w sprawie orzekania o niezdolności do pracy poprzez oparcie orzeczenia o braku niezdolności do pracy ubezpieczonej, na podstawie bezpośredniego badania lekarskiego przeprowadzonego jedynie przez dwoje spośród trojga wymaganych członków komisji lekarskiej. W uzasadnieniu powoływano się na taki stan zdrowia ubezpieczonej,

które nadal czyni ją niezdolną do pracy kwestionując merytorycznie orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, jak również podnosząc, że lekarz orzecznik we wcześniejszym orzeczeniu stwierdził częściową niezdolność do pracy ubezpieczonej na dalszy okres do 31 sierpnia 2015 roku. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje. Ubezpieczona V. B. w okresie od 8 sierpnia 2011 roku do 31 sierpnia 2014 roku posiadała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczona urodziła się (...). W okre... a w okresie swojej aktywności zawodowej wykonywała pracę na stanowiskach kontrolera jakości, magazyniera i referenta do spraw gospodarki magazynowej. Praca ta w wywiadzie zawodowym charakteryzowana była jako praca z przewagą wysiłku umysłowego w narażeniu na szczególne obciążenie psychiczne i wymagająca szczególnej koncentracji. Orzeczeniem lekarskim z dnia 17 września 2014 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2015 roku. Ubezpieczona bowiem złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres po 31 sierpnia 2014 roku. W wyniku zgłoszenia zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 października 2014 roku ustaliła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stanowiło podstawę wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji. Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, świadectw pracy ubezpieczonej, wywiadu zawodowego na karcie 11 akt rentowych i orzeczeń oraz decyzji wydanych w postępowaniu po..., administracyjnym prowadzonym przez organ rentowy. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego wyrażonego w zaskarżonej decyzji, a opartego na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z dnia 13 października 2000 trzynas..., 14 roku, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: psychiatry, psychologa i specjalisty medycyny przemysłowej. W opinii z dnia 24 lipca 2015 roku karta 21, 22 akt sprawy, zespół biegłych sądowych rozpoznał u ubezpieczonej zaburzenia depresyjne i niedoczynność tarczycy. Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo lekarskich oraz po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy, biegli sądowi ustalili, iż stan zdrowia ubezpieczonej ogranicza jej zd..., jej zdolność do zatrudnienia zgodne, zgodnej, zgodnego z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli sądowi ustalili, iż u ubezpieczonej występują zaburzenia depresyjne, przebieg tych zaburzeń ma charakter przewlekły. W czasie ulegało natomiast zmianie nasilenie poszczególnych objawów. Biegli sądowi biorąc pod uwagę obraz kliniczny zaburzeń u badanej, nasilenie i częstość objawów, dotychczasowy przebieg choroby, obecny stan zdrowia ustalili, że ubezpieczona, że u ubezpieczonej mogą nadal występować problem..., problemy w organizowaniu codziennego toku zajęć w zakresie współpracy, motywacji, wykonywania i wydajności pracy. Biegli sądowi zgodzili się z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 17 września 2014 roku, która, który uznał, że badana jest częściowo niezdolna do pracy, natomiast nie podzielili orzeczenia komisji lekarskiej ZUS. W uzasadnieniu tych wnio..., tych ustaleń biegli podkreślili, iż problemy natury psychicznej mogą stanowić przyczynę ograniczeń w zakresie zatrudnienia związanego z wysokimi wymaganiami dotyczącymi tempa pracy, ciągłej dyspozycyjności, bieżącej, systematycznej oceny. Po przeprowadzeniu badań dla celów sądowych przy współudziale specjalisty medycyny pracy, uwzględniając wszystkie ograniczenia wynikające z przebiegu procesu chorobowego, biegli sądowi dokonali odmiennej kwalifikacji niż organ rentowy w zakresie ustalenia niezdolności do pracy. Oceniając zdolność do podjęcia zatrudnienia uwzględniali oni przede wszystkim biologiczne uszkodzenie struktury i funkcji organizmu, dotychczasowy przebieg procesów chorobowych, ich wpływ na stan czynnościowy organizmu i sprawność psycho-fizyczną badanej, wiek, a także poziom kwalifikacji formalnych, jak i kwalifikacji rzeczywistych. Zdaniem biegłych ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy okresowo do grudnia 2015 roku od dnia wstrzymania prawa do renty. Zdaniem biegłych badana wymaga dalszego leczenia w celu zapewnienia efektywnej, długotrwałej poprawy. Zastrzeżenia do tej opinii złożył w piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 roku, karta 32 akt sprawy, pełnomocnik organu rentowego. Powołując się na stanowisko przewodniczącego komisji lekarskiej ZUS, pełnomocnik organu rentowego wskazywał, iż zgłaszane dolegliwości przez ubezpieczoną są niewielkiego stopnia i w sposób istotny nie ograniczają funkcjonowania społecznego ubezpieczonej. Zatem brak jest przesłanek dla orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. Konsultant psychiatra ZUS rozpoznał przebytą reakcję żałoby, zaburzenia nastroju subdepresyjne, co pozostaje w sprzeczności z opinią biegłych. Organ rentowy wnosił w związku z tym o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się biegłych z zastrzeżeniami ZUS, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o oddalenie odwołania. Dokonując istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń oraz ich subsumpcji pod właściwe przepisy prawa materialnego, Sąd Okręgowy uznał, iż dowód z powołanego w sprawie zespołu biegłych sądowych ma taką wiarygodność i moc dowodową, która pozwala na

dokonanie ustalenia, iż ubezpieczona jest niezdolna częściowo do pracy do końca grudnia 2015 roku. Dlatego ni..., Sąd Okręgowy nie widział podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego, o co wnosił pełnomocnik organu rentowego. Zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych ograniczają się do dwuzdaniowej wypowiedzi mającej charakter wyłącznie polemiczny i nie zawierających istotnych argumentów natury medycznej. Dlatego kontynuowanie postępowania dowodowego było zbędne. W badaniu psychiatryczno-psychologicznym biegli sądowi stwierdzili u ubezpieczonej napęd psycho-motoryczny nieznacznie zredukowany z dominującym poczuciem zmęczenia psychofizycznego, nastroj depresyjny, przygnębienie ubezpieczonej, afekt blady, dominowanie w obszarze afektywnym uczucia smutku, przygnębienia, niemożności przeżywania [?] zadowolenia lub radości oraz zubożenie. Jak również stwierdzili oni wtórne zmiany w obszarze aktywności złożonej, jak potrzeba izolacji społecznej, obniżenie sprawności w wykonywaniu codziennych czynności, utratę zainteresowań. Skoncentrowanie ubezpieczonej na przeżywaniu ciężkiej osobistej straty, silne poczucie choroby i wyczerpania sił witalnych. Osłabienie procesów poznawczych pod postacią zaburzenia tempa, spowolnienie oraz treści myślenia w formie depresyjnych ocen stanu zdrowia psychicznego i szans wyleczenia, oraz perspektyw na przyszłość, jak również zniechęcenia do życia pod postacią zwiędniętych myśli rezygnacyjnych. Konfrontując ustalenia opinii biegłych i końcowe wnioski sporządzonej przez nich pisemnej opinii, z kwalifikacjami zawodowymi ubezpieczonej potwierdzonymi między innymi wywiadem zawodowym, wskazać należy, iż zaburzenia depresyjne u..., u, występujące u ubezpieczonej także w ocenie Sądu w istotny sposób ograniczają zdolności do wykonywania przez nią pracy scharakteryzowanej w wywiadzie zawodowym, jako praca z przewagą wysiłku umysłowego w narażeniu na szczególne obciążenie psychiczne i wymagająca szczególnej koncentracji. Dlatego w ocenie Sądu Okręgowego dowód z opinii biegłych sądowych stanowił wystarczające potwierdzenie niezdolności do pracy. Przypomnieć należy w tym miejscu, iż zgodnie z artykułem 57-ym ustępem 1-ym punktem 1-ym Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2015 roku pozycja 748, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy między innymi. Pozostałe warunki nabycia przez ubezpieczoną prawa do renty nie były między stronami sporne i nie były kwestionowane przez organ rentowy. Niezdolną do pracy zgodnie z unormowaniem zawartym w artykule 12-ym ustępem 1-ym jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei artykuł 13-y ustęp 1-y Ustawy emerytalno rentowej wskazuje, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy, uwzględnia się po pierwsze, stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Po drugie, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psycho-fizyczne. Artykuł 59-y ustęp 1-y Ustawy emerytalno rentowej wskazuje także, że osobie, która spełniła warunki określone w artykule 57-ym przysługuje, punkt 2-gi tego przepisu renta okresowa, jeżeli niezdolność do pracy ma charakter okresowy. W związku z tym na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu pod..., postępowania cywilnego Sąd Okręgowy w punkcie 1-ym wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres orzeczony w opinii biegłych sądowych. W punkcie 2-im wyroku Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 98 paragraf 1 i paragraf 3, w związku z paragrafem 2-im oraz paragrafem 11-ym ustępem 2-im Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2013 roku pozycja 490 z późniejszymi zmianami, zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrot kosztów procesu, na które to koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone według trzykrotności stawki minimalnej, która to wysokość zdaniem Sądu od..., odpowiadała nakładowi pracy pełnomocnika procesowego ubezpieczonej. Organ rentowy, jako strona przegrywająca spór, obowiązany jest do zwrotu poniesionych przez ubezpieczoną kosztów procesu. W punkcie 3-im wyroku Sąd na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy emerytalno rentowej stwierdził odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Podkreślić należy, że biegli sądowi, jak wynika z okoliczności sprawy dysponowali tym samym materiałem dowodowym, który dostępny był w postępowaniu administracyjnym organom orzeczniczym Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych. Za wadliwe orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, odpowiedzialność ponosi zatem w tej sytuacji organ rentowy. W przypadku uprawomocnienia się punktu 3-go wyroku, przesądzona zostanie, co do zasady od..., odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, a organ rentowy w konsekwencji obowiązany będzie wy..., wydać także decyzję w..., co do przyznania świadczenia wraz z odsetkami. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono. (...)